
Op de wilde golven van de zee
draagt Mama Otter haar baby Otter Otje mee.
Otje is *perfect*, ze is lief, donzig en fijn.
Nog nooit was een zeeotterpup zo ieniemienie klein.

Otje kruipt het liefst tegen Mama's dikke vacht.
Daar ligt ze warm, veilig en lekker zacht.

Ze drijven op het water, knuffelen en eten vis.

Voor Otter Otje is dat het
allermooiste wat er is.

Maar...

als de andere otters zwemmen, spetteren en spartelen,
loopt Otje op het strand heen en weer te dartelen.
Ze wil ook groot zijn, en niet klein en bang.
Maar de zee ziet er eng uit,

zo donker,

diep

en lang!

Mama spreidt haar pootjes en zegt: 'Kom maar, hoor,'
en fluistert zachtjes in Otjes oor.

'Er is iets dat helpt bij het zwemmen en dat is heel fijn.
Je voelt het vanbinnen en het heet *dapper zijn!*

Het duurt misschien nog even voordat je het vindt.
Maar ik zal je altijd helpen, tot je je angst overwint.'

Als Mama duikt naar eten, zoals vis, krab of slak,
blijft Otter Otje met de anderen veilig aan het oppervlak.

'Ga mee zwemmen, Otje!' roept er een.
'Ja, dat is leuk!' joelt een ander blij.

'Ik durf het niet,' zucht Otje dan,

'zwemmen is gewoon
niks voor mij.'

Ze peddelt wat met haar pootjes, proberen doet ze wel.

Ineens krijgt ze de kriebels, Otje voelt het van top tot teen.
Dan beseft ze tot haar schrik: ik drijf hier helemaal…

... alleen!

‘Waar zijn jullie?’ jammert Otje.
‘Kom terug, ik ben hier!’
Ze peddelt en spartelt, maar raakt
verstrikt in het zeewier.
Otter Otje draait en piept
en kijkt in het rond.
‘Ik wou dat ik dat dappere gevoel
toch eens vond!’